

Ünnepek

Lekció: Lk. 2.1-20

Textus: Lk. 2.10-12

2002. dec. 25.

Gazdagrét

Örömhír egykor - és ma

Isten küldötte szól. Az égből jövő követ hangja hangzik. Az Úr angyala kiált: *"Ne féljeteK, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek..."*

A pásztorok félnek és csodálkoznak. Úgy indult ez az éjszaka is, mint az összes többi. Éppen Betlehem városa mellett voltak a nyájjal. Mint rendesen, nemcsak térben, hanem elismertségre, elfogadottságra nézve is távol az átlagos emberektől. Megszokták már, hogy kissé lenézték őket, amikor bementek a városba. Az emberek ilyenkor jobban figyeltek értékeikre. Nem volt sok bizalmuk a pásztorok iránt, ellenben annál több rossz tapasztalatra tettek szert. Azért is lenézték őket, mert a pásztorok - munkájukból kifolyólag - nem jártak rendszeresen az istentiszteletekre. Olyannyira megbízhatatlannak tartották őket, hogy bíróságra soha nem kaptak idézést. Nem hittek a szavuknak. A pásztorok azonban nem keseregtek afelett, hogy nem tartoztak a társadalom előkelői, de még a középrétegei közé sem. Megszokták, ahogyan a kívülállókkal ez gyakran történik. Talán ők sem voltak túl nagy véleményvel önmagukról.

Hallottak Augusztusz császár rendeletéről a népszámlálás kapcsán, de ez nem volt húsbavágó a számukra. És különben is, mit tehetnének? Egy kicsiny, leigázott nép kis emberei ők. Miféle beleszólásuk lehetne a világpolitikába, a Római Birodalom globális hatalmába? Ez nem az ő világuk. Rájuk a nyáj bízott. Csak egészséges legyen a jószág és megéljünk valahogy.

Arról sem tudtak semmit, hogy valami készül. Isten elküldte angyalát Zakariáshoz, a paphoz, és azt mondta neki, hogy vénségére feleségének, Erzsébetnek gyermeke fog születni. János, aki az Úr útját készíti majd. Máriát sem ismerik, azt meg honnan tudnák, hogy a Szentlélektől fogant magzatot hord a szíve alatt. Ők nem ott vannak, ahol a fontos események történnek.

Ez az éjszaka is úgy indult, mint a többi. Megtárgyalták, hogy az éjszaka melyik órájában melyikük fog vigyázni a nyájra. Remélték, hogy semmi vadállat nem fogja megzavarni a betlehemi mezők csendes békéjét.

De hirtelen nagy fényesség és ragyogás vette őket körül, és egyszer csak Isten fenséges és hatalmas követével találták magukat szemben. A nem várt jelenés következtében mozdulni, sőt, szólni sem tudtak, csak bámultak félelemmel és rettegéssel. Majd megszólalt a félelmetes követ: *"Ne féljeteK, mert hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban."* A következő pillanatban pedig mennyei seregek sokasága jelent meg körülöttük, akik Istent dicsőítették és magasztalták. A néhány pillanat hosszú óráknak tűnt, de azután amilyen hirtelen és váratlanul megjelent az angyal, ugyanolyan gyorsan vége is lett a csodának. Az éjszaka sötétjében, a csöndben, egyszer csak megszólalt az egyikük: "Menjünk, nézzük meg!" Elindultak sietve, szótlánul mentek, csak a szívük kalapált, és gondolataik kergették egymást. "Megszületett a szabadító? A Messiás, Dávid Fia? Akit Isten megígért, hogy elküldi, és elhozza majd a béke korszakát? És ezt nekünk jelenti be? Nekünk, éppen nekünk?" Örömük leírhatatlan volt. A Mindenható lehajolt hozzájuk, és megosztotta velük azt, amit tesz. Bevonta őket munkájába, és észre sem vették, hogy ezen az úton ők is az Úr követeivé lesznek. A szabadító, a megváltó, aki született, nem pusztán az akkori világpolitikát, hanem az egész történelem menetét meghatározza. A pásztorokat magával ragadta az örömhír.

Mária és József számára nem olyan volt az a nap, mint bármelyik másik. Sőt, talán eddigi életük legkeservesebb napjának indult.

Hosszú idő telt már el azóta, hogy Gábriel megjelent, és azt hirdette Máriának, hogy gyermeket fogan, és a gyermek az Isten Fia lesz. Az akkori nagy öröm és izgalom már elmúlni látszik. Mária hálás azért, hogy vőlegénye, József nem bocsátotta el, amikor megmondta neki, hogy gyermeket vár. Tudja, hogy az angyal álomban jelentette ki az Úr tervét Józsefnek. De a kilencedik hónapban lévén nagyon terhes már...

És itt ez a népszámlálás. Agustusz császár, ez az istentelen uralkodó, aki nem szégyelli isteninek neveztetni magát, pont most kellett hogy kiadja a rendeletet. Vajon megint mire készülnek a rómaiak, milyen adó, milyen sorozás, az elnyomás milyen formája születik majd ebből? De még ez is elviselhető lenne, ha nem kellene elmenni Betlehembe - pont most, a kilencedik hónapban. Felpakolni és útra kelni... miért nem egy hónappal korábban, vagy miért nem egy hónappal később került erre sor? Miért éppen most?

De nincs kibúvó a hatalom rendelete alól. Agustusz az egész földet össze akarja írni, hatalma növekedésének érdekében, és semmiféle személyes problémára nem lehet tekintettel. Ez a mindenkori hatalom természete. József és Mária kénytelenek összepakolni és Betlehembe utazni. Megérkezvén semmi más nem számít, mint hogy Mária minél hamarabb pihenhessen. Kimerült, és jönnek már a fájásai... Idegesség, feszültség, aggodalom. Mi lesz így a babával? De nincs hova menni, nincs egy szabad szoba, nincsen seholy sem hely a fiatal párnak. Talán a következő házban. Sopánkodva tanácsolják el őket egyik helyről a másikra... Azután valakinek megesik a szíve rajtuk, és bevezeti őket az állatok közé. Mária tehetetlen, szomorú és zavarodott. Nem így képzelte le az ígért gyermekének érkezését.

A vajúdás erősödik, majd a gyermek megszületik. Nem volt bölcső, ezért a jászolba fektetik. Keserves, fájdalmas, kiszolgáltatott helyzet.

Egyszer csak durva arcú, kopott ruhájú, de sugárzó tekintetű emberek érkeznek. Pásztorok; mit keresnek ezek itt? Lehetetlen helyen, lehetetlen időben. Mi következhet még ezen a napon? A kisgyermek felől érdeklődnek. De honnan tudnak a gyermekről? Majd elmondják a tágra nyílt tekintetű Máriának, hogy mit mondott nekik az angyal. Megszületett a Megváltó, az Isten Fia. Mária meg magában ismétli a szavakat: "Ez lesz nektek a jel: egy kisgyermek ... bepólyálva ... fekszik a jászolban" - "És az összeírás ... a rendelet ... Agustusz, az istentelen császár ... a keserves út ... nincsen hely ... istálló és jászol ...???" Istenem, mindez nem véletlen! Ez a jel! Hiszen nincs még egy gyermek Betlehemben, de máshol sem a jászolban! Hiszen a Dávid városában kellett megszületnie. Érzem már erős kezedet, csodás bölcsességedet, ahogyan ezt a napot intézted. Kezedben tartod Agustuszot, a lelketlen rendeletet, a megtelt fogaókat, az istállót, a jászolt..." Mária megvígasztalódik amint hallja az örömhírt a pásztorok ajkáról. Minden jelenlévő csodálkozott és magasztalta az Urat. Az örömhír valóban örömet hozott: *"Ne féljete, mert hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvöztető született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban."*

Az örömhír 2000 éve szól. Csak mintha mára kissé megfakult volna színe... Vannak pásztorok, vannak angyalok, van Mária, van kisjézus: de ami akkor valóság volt, ma ünnepi kellék lett. Talán kellene valami új hír, valami más, valami, amit nem ismerünk ennyire jól, ami nem ilyen - bocsánat - unalmas. Túl sokszor hallottuk. És közben nincs más hír. Ha kinyitjuk a Bibliát, ugyanazt a történetet olvassuk most, mint amit olvastak 100 éve, vagy 1900 éve. Hol van ma örömhír?

Éppen azért jó hír az angyal szava, mert 2000 éve szól. Az egész népnek, sőt, az egész földnek örömhírt hirdet az Úr követe. Pedig mi minden történt ebben a 2000 évben? Mennyi sötét, erőszakos, istentelen cselekedet. Mennyi aljasság, mennyi hazugság, mennyi vér. Meggyalázott asszonyok, lemészárolt gyerekek, magukra hagyott öregek. És 2000 éve ez az isteni üzenet: *"Ne*

féljete, mert hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz. Üdvözítő született ma nektek... " Milyen csoda, hogy nincs más hír, nincs újabb hír, még mindig nincs. Még mindig az a hír, hogy Isten úgy szerette ezt a világot, hogy Jézusban lehajolt hozzánk, emberré lett, kivetetté és kiszolgáltatottá. Még mindig nem az a hír, hogy elég, és jön Isten mindent elsöprő ítélete. Ki ez az Isten, aki emberré lett, és aki a mai napig örömet hirdet? Honnan a hosszútűrés, a szeretet, az el nem múló hűség?

Ez az örömhír szól egy számunkra különösen fontos időszakban is, amely része a 2000 évnek. Ez az időszak akkor kezdődött, amikor születél, és tart a mai napig. A legtöbbször felett - keresztelésünk alkalmával - ez az örömhír hangzott el, úgy, hogy még semmit sem értettünk belőle. De Isten kimondatta az evangéliumot, kegyelme, szeretete jó híréért már akkor, amikor megszülettünk. Ne féljete, nagy örömet hirdetek, van megváltó, van szabadító, Jézusban velünk az Isten. És szól ez a hír addig, amíg itt élünk, és ugyanez lesz a hír, a vigasztalást hozó hír földi poraink felett: Isten Krisztusban meglátogatta a világot. Egész életünket körülveszi, bekeríti az evangélium, az örömhír: *"Ne féljete, mert hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban."*

Megszólal ez az örömhír a mában is. Ez a jó hír annak, aki a pásztorokhoz hasonlóan kívül van. Kívül a befolyásosok körén. Kívül a egészségesek körén. Kívül a tehetősök körén. Kívül a megbecsültek körén. Kívül a vallásosak, az "erős hívők" körén. Kívül a magabiztosak körén. Kívül a bölcsök körén. Kívül az erősek, a sikeresek körén. Kívül, ahogyan a gyermek Jézus is kívül van. Kívül a palotákon, kívül a házakon, a szobákon, kint az istállóban. Kint az elveszettek között. Kint, azokkal, akik kiszorultak. Ugyanakkor bent Jézussal az Isten örömeiben.

Örömhír az angyal szava a ma félelmei közepette. Nem a tegnap és nem a holnap kérdései között, hanem a mában. A mai rendeletek által sodorva, a ma kényszerítő erőit szemlélve, a ma keservei felett szomorkodva. A ma tehetetlenségében, irányíthatatlanságában, zűrzavarában. Örömhír az angyal szava, mert azt hirdeti, hogy valaki kézben tartja úgy a történelem, mint a te életed eseményeit. Semmi nem lesz tudta és akarata nélkül, még ha az istentelen császár megfellebbezhetetlen akaratáról van is szó.

Így ünnepeljük Jézus Krisztus születését szívünkbe fogadva az Úr üzenetét: *"Ne féljete, mert hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban."*